

mig, at vi skal strække os langt, men dernæst skal og bør vi ogsaa varetage Kommunerne's Interesse og vel overveje, at de Udgifter, der paalægges Kommunerne, ikke bliver større, end at man med Rette kan lade dem bære dem.

Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen udtalte, at han ansaa det for rettest, at Staten ganske overtog Indkvarteringsforpligtelsen. Ja, det er naturligvis et Spørgsmaal, der er værd at overveje, men man maa jo ikke glemme — i alt Fald de senere Aar har jo givet os nogen Erfaring i den Henseende —, at naar Staten skal til at bygge, bliver det meget dyrt, og der er ingen Tvivl om, at Kommunerne i alt Fald mangfoldige Steder kan bygge langt billigere. Og da det i sidste Instans er Skatteyderne, der kommer til at betale, forekommer det mig, at man ikke uden videre kan sige, det er saa afgjort, at Staten bør overtage disse Forpligtelser. Men, som sagt, det er et Spørgsmaal, der kan overvejes i Udvalget.

Jeg skal for øvrigt ikke sige saa overmaade meget om Indholdet af selve Lovforslaget; det er jo gennemgaaet ret udførligt af de to foregaaende Talere saavel som af Ministeren, da det blev fremsat. Der er dog enkelte Paragraffer, jeg kunde have Lyst til at knytte nogle Bemærkninger til, og jeg vil begynde med § 1, som handler om, at det kun er Købstæder, denne Forpligtelse til Indkvartering kan paalægges. Jeg mener ligesom den sidste ærede Taler, det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen, at man bør overveje, om denne Pligt bør indskrænkes til Købstæderne alene. Uden at jeg derfor i dette Øjeblik skal sige noget nærmere om det, vilde det dog være et Spørgsmaal, der var værd at overveje, da Indkvarteringen af Hærens Afdelinger maa betragtes som en almindelig Byrde for hele Landet.

§ 2 omtaler særlig Kasernesystemet. I al Almindelighed maa man vel mene, at dette er praktisk; de Fordringer, der maa stilles til et Kvarter for Soldaterne i hygiejnisk og ogsaa i anden Henseende, kan lettest gennemføres i Kaserner, og jeg er af den Mening, at Indkvartering hos private kun bør benyttes, hvor der er for store Vanskeligheder ved at gennemføre Kasernesystemet. Men paa den anden Side mener jeg, at naar man paalægger Byerne, i dette Tilfælde kun Købstæderne, den Forpligtelse at opføre Kaserner, bør det ogsaa overvejes i Udvalget, om den Godtgørelse, der efter Lovforslaget tilfalder Kommunerne, svarer til de Byrder, der paalægges dem. Om det er en Vinding for Kommunerne at have

militær Indkvartering, er sikkert alligevel til syvende og sidst et Spørgsmaal, hvorom der kan være forskellige Meninger, og det forekommer mig, at hvis man paalægger Kommunerne at opføre bestemte Bygninger, bør der ogsaa ydes en Godtgørelse, der staar i Forhold til de Byrder, der lægges paa dem; jeg kunde tænke mig, at den rette Ydelse maatte være saadant noget som den Diskonto, der i Øjeblikket var gældende.

Med Hensyn til § 3, der omhandler den private Indkvartering, vil jeg gerne sige, at det er sikkert rigtigt at have nogle Bestemmelser — hvoraf der her er adskillige —, men paa den anden Side vil jeg mene, at der maa tages et billigt Hensyn til, hvad Befolkningen overhovedet kan yde, og ikke mindst i Øjeblikket maa de vanskelige Boligforhold tale for, at man i nogen Grad er varsom med de Krav, der her stilles. Det samme gælder ogsaa, naar der i § 6 og § 7 tales om Indretning af Stalde til de Heste, der følger med Hæren. Ogsaa her vil jeg mene, at der maa tages et Hensyn til, hvad Befolkningen kan yde, og til de foreliggende Forhold i al Almindelighed.

Ifølge § 11 kan der kræves Anskaffelse af Sygestuer, Sygehuse o. s. v. Uden at ville udtale noget bestemt om dette Spørgsmaal vil jeg gerne mene som det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen, at man bør overveje, om det ikke vil være praktisk, billigst og paa mange Maader ogsaa bedre, at de syge Soldater bliver indlagt paa de kommunale Sygehuse imod en Godtgørelse, hvorom der jo kan træffes nærmere Bestemmelse.

Med Hensyn til den Betaling, der er foreslaaet for Kvarter, Staldrum, Husrum og Varne, vil jeg mene, at man bør overveje, om de Takster, der der er fastsat, nogenlunde staar i Forhold til det, der skal præsteres. Jeg vil for øvrigt mene, at man vanskeligt i Øjeblikket kan fastsætte et fast Beløb, og mener, at det vil være praktisk at overveje, om det ikke vil være rigtigt at rette sig efter det stigende og faldende Pristal. Det er jo et System, der i Øjeblikket anvendes paa de fleste andre Omraader.

I § 16 omtales det Forhold, at der ikke opnaas Enighed mellem Kommunalbestyrelsen og vedkommende Garnisonskommandant, og det hedder her, at det er Indenrigsministeren, der efter Forhandling med Krigsministeriet har den endelige Afgørelse i Sagen. Jeg skulde dog mene, at man bør overveje, om det ikke var mere formaals-tjenligt ogsaa at benytte Voldgift i dette Tilfælde. Det er i alt Fald den Fremgangsmaade, som er blevet anerkendt i den sidste